

L'OPINIÓ

EL SENTIMENT DE L'HONOR

El nostre poble travessa una crisi moral terrible.

Ens bufetegen implacablement el nostre un dia i altre dia i sembla com si no ens en sentíssim. Se'ns provoca amb la insolència més desvergonyida i no troben els ofensors la resposta adequada.

És trist tenir de dir-ho, però no valem entemismes i, amb no gaires excepcions, el nostre poble ha mig perdut el sentiment de l'honor veritable, d'aquell que ens fa preferir la mort a la vida indigna...

Sovint els homes s'han fet matar bàrbarament en els transcurs dels segles. Els uns conduïts als combats contra la seva voluntat, els altres enduïts de mires ambiciosos o simplement d'un esperit aventurer; però llur sacrifici no ha estat profitós per a la Humanitat.

Només aquells que lluiten per un alt ideal humà tenen dret a ocupar un lloc d'honor entre els paladins de la ciutadania.

És fàcil d'anar a la guerra, i fins d'ésser coratjós quan hom hi és portat per força i no té manera d'escapar-se'n.

És difícil d'exposar la vida o tan sols la llibertat quan amb una inclinació d'espina afable o simplement amb una còmoda actitud passiva és possible de captar-se la benvolença dels enemics que manen.

Milions d'homes han marxat envers la mort, com ramat submís, darrera les banderes més diverses, al so de les trompetes imperialistes i atiat per les prediques de religioses guerrerres.

Molt pocs han sabut morir amb consciència plena de què lluitaven

per una nova Humanitat millor i per a defensar el seu honor d'homes lliures.

És en els períodes revolucionaris, precisament, on aquesta consciència s'afina i arriba a la grandesa plena.

Per l'honor d'una bandera immortal oferiren llurs vides Desmoullins i Danton i els ciutadans-soldats que a Valmy a Jemmappes, a totes les fronteres de França contingueren els exèrcits enemics reaccionaris, fent triomfar, contra el món sencer, la Sobirania del Poble i els Drets de l'Home.

Enduts del mateix entusiasme generós s'alçaven al crit de "Llibertat" Joan Martín el Empecinado, Torrijos i cent ciutadans més de tots els indrets d'Espanya que volien rescatar la pàtria de mans del despotisme afrós.

Uns i altres lluitaren i foren vencedors o caigueren, heroïcament, sense perdre l'esperança en la victòria de l'ideal pel qual morien.

Avui, la gent, tot seguit que sent una mica de remor, ja corre a amagar-se; Només li treu el son la baixa de la "divisa monetària", i sembla que ja s'hagi oblidat de tot el passat.

És que no tenen fills els que es volen desentendre dels afers públics?

Pensin, si en tenen, en els milers de pares que ploren, sense consol possible, la mort dels seus que foren immolats en terres africanes.

És que no estimen el benestar material quan no es preocupen de la marxa de l'Estat?

Els pot ésser indiferent que augmentin o no les contribucions, que s'estabilitzi la pesseta, a sota la paritat o que es facin tots els medis possibles per a revaloritzar-la d'una manera gradual i segura?

És que han perdut totalment els sentiments de la ciutadania, que no es commouen per res?

Pensin que són pocs els homes que sostenen la bandera de l'Ideal en nom de tots, i no vulguin abandonar-los quan els contraris preparen l'ofensiva.

Recordin que són aquestes minories selectes de lluitadors, que ara demanen la seva ajuda, les que han conquerit per a l'home la dignitat ciutadana.

Sense ells, encara viuríem esclaus tots plegats, dels senyors "d'horca i cuchillo" anorreats per sempre gràcies a la saludable justícia dels Jacobins.

Avui, tots els indicis són de què els antics dictadors treballen, a l'ombra, per imposar-nos una nova dictadura, pitjor que la primera.

Per això ens adresem a tots els amics, companys d'ideal, demanant-los-hi que si vénen dies de prova, no ens deixin sols a sostenir els nostres drets d'home lliures. Esperem que el poble, vençuda l'actual depressió vergonyosa, sabrà agrupar-se entorn de les ensenyances redemptores per a fer-les triomfar contra els enemics de la pàtria.

Base del programa mínim: Oposició incansable al règim